

POSTANOWIENIE

6 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 6 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości M. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości w W.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. i M. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 24 marca 2022 r., II Ca 2886/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności oznacza, że skarżący musi przedstawić dokładny wywód, na czym - jego zdaniem - polega oczywista zasadność skargi w danej sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie ją spowodowało oraz argumentację wskazującą na to, dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Innymi słowy, skoro przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że

podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 marca 2023 r., I CSK 6274/22).

Autor skargi wskazał, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona gdyż przy wydaniu zaskarżonego wyroku, doszło do naruszenia prawa materialnego, przez błędną i nieuzasadnioną wykładnię art. 38a Prawa upadłościowego. Zdaniem skarżącego czynności zakwestionowane w zaskarżonym orzeczeniu, jako że były związane z prowadzeniem i rozliczeniem sporu między dłużnikiem a organami podatkowymi, należało uznać za czynności bieżącego zarządu.

Zauważenia wymaga, że lakoniczna argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W niniejszej sprawie spór dotyczył tego, czy wypłacona stronie pozwanej kwota 61 500 zł brutto stanowiła czynność, która była realizacją czynności zwykłego zarządu, czy też nie. Kwota, która była dochodzona pozwem została wypłacona przez spółę, która była w upadłości na rzecz kancelarii prawnej, gdyż zdaniem pozwanej kwota ta mieściła się w ramach czynności zwykłego zarządu, a zatem nie naruszała art. 38a prawa upadłościowego. Trafnie jednak przyjął Sąd Okręgowy, że przedmiotowa czynność nie miała cech czynności zwykłego zarządu spółki, czyli takiej czynności, które spółka na bieżąco wykonuje w toku prowadzonej działalności. Zapłata zaległych wierzytelności (za okres 4 lat) nie jest bowiem realizacją bieżącej działalności spółki. Wierzytelności te powinny być dochodzone w ramach postępowania upadłościowego na równi z wierzytelnościami innych wierzycieli.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 398⁷ § 1 zdanie 1 k.p.c. strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi. W niniejszej sprawie pismo zatytułowane odpowiedź na skargę zostało skutecznie wniesione po upływie tego terminu, wobec czego zawarty w nim wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego nie może zostać uwzględniony.

M.L.

[ms]